

(szino)líra

torzósótár

altiszt

mikor még apám jegyző volt feltehetően már akkor is kevéske humorral mert a háború sokkja alighanem még benne égett s majdan versekig züllő sápadt gyermeke is épphogy cseperészett hiteles tanúk szerint mindig kacagva mesélte egy jámbor egyszer az ósdi anyakönyv kivonatát kérve egy lelkes kivágatot kapott s mire kiderült a technikai újítás már csak komoran lehetett pislogni át a megszentelt lyukakon s hogy az ember a történelmet jókor előre tanulja nemsoká követhetetlen magasságokba emelkedett az elotárs útja feledve az ifjúi bút s bánatot mivel reá ugyancsak hatott az emelkedő haza mindent elborító dübörgő szólama éhben s porban hagyva a jobb érzésűek tömegét és azóta hányszor szólalhatna meg e demagógnak indult szent beszéd mikor az utókornak már saját bőrére ég a hazug politikai kánon melyben ha nem maszatolta el eléggé lázadását a megalázott főleg a család egzisztenciája miatt nem biztos hogy otthonában találta az alkonyat s bár valamit talán azóta is terjedt a szellem világossága a rafináltabbá lett gengszter módszerek prokrusztész-ágya talán még jobban éget mint az első csalódások idején

anyányi

szomorúan veszem észre hogy bár a hatalmi tolokodás eszmélkedésem óta mindenkor le volt nézve mivel környezetemből annyi rálátás gyakran adatott hogy legalábbis véleményt alkotó szinteken a hóbörgőket és mamelukokat utáljam nagyon ám vénségemre a bennem csordogáló ószi futamokat a világ folyását lesve önkéntelenül is átpolitizálom s az éteri szépségből leesve gyakran mekegni kezdek mint silány parlamentünkben az a sok parvenü kecske kik szarvakat váltva egymást tapossák felvigyázni a zöldülő káposztára holott milyen szépen eredt bennem egykor az érzelmek mindent átütő csírája ha gyűrött könyveim fölött átnéztem kisimult arccal békeséget kötögető anyámra ki fölött a család volt az égbolt s a beosztott fillérek mellé siker a szép iskolai jegyek aztán a semmivel nem pótolható gyermekek az alternatív meghasonlások kényszere nélkül melyekben már az anyányi csajok utáni láz fölös gerjedelme is lassan leépült és míg erővel bírta nyűgözte a természet hol csobogó patak lombos erdő szirtek varázsa is érte ment míg a tájba a romlott emberanyag a képét be nem dugja miként harmatos földbe a dudva

annyi

az ember értelmetlen életében talán csak az idősíkok különös játéka az érdekesek ha a zónák bonyolult viszonyrendszerét egyáltalán felismered a térben való óvatos kitérgetésig amelyben persze nem mindegy mikor hull el az a másik mert gyászt zúdíthat rád vagy a legalkalmasabb múltban viszonyítási pontnak mikor a túlélők igazából már nem morognak és nem mondják a százhat éves után hogy élhetett volna még de erre a dilemmára meg kamaszkor óta ráköszön a mikor lesz elég ahogy egykor magam sem tudtam elképzelni elevenen az ezredfordulót bár utólag a belső időgép lazán rázta le a szorongó pszichéjében a kételkedő valót mivel a mágikus szám odaérve simán belefért az érett férfiképbe ha homályló szemedből kinéztél s körülötted inkább úgy alakult a térkép hogy eljött ideje a megújulásnak mely miatt az se baj ha néhányan megutálnak míg csak a végső révből nem érve odáig zsugorodott hősünk szenvedése hogy újra olvasni kezdett annyi szellemi csalódás után és a klasszikus előidőkből egy lírai félmondatot még magához is rántott az elhalkuló restség a vénség búja s öröme közt nem nagy a különbség